

רב"ט בן-שלום חן
434931

בן נעמי ויהודית

נולד ב- ג' אב ת"ש 1940

שרות בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- ג' שבט תש"ז 31.1.1960

בקרבת ליד תל-קציר.

חנן בן-שלום,

בן יהודה ונעמי. נולד ביום ג' באב ת"ש (7.8.1940) בדגניה ב'. בתיותו בן שנה ומחצית עקרו הוריו לחיפה. למד בבית-הספר הריאלי וסיים את לימודיו בבית-הספר למסחר. במקביל ללימודיו בבית-הספר למסחר התכונן לבחינות-הברורות ועמד בהן. הקדיש משעות-הפנאי שלו לנגינה במופוחית ובחליל, השתתף בלחקות-ריקוד ואף בלהקת הסטודנטים. היה פעיל בתנועת "השומר-הצעיר". בין שאר תכונות-נפשו ציינו אהבתו לוזלת, דרך-ארץ בפני כל אדם וטוב-לב לכל. בלמדו בבית-הספר הריאלי היה פעיל מאד בגדר"ע ולפניהם-שירוטו בצבא השתתף בקורסים שונים של הגדר"ע. עם גיוסו לצה"ל התנדב לחיל-הצנחנים וגדולה הייתה אכזבתו, כי בגל ראייתו הלקוייה נדחתה בקשו. בזכות השכלתו המקצועית, בוגר בית-ספר למסחר, הוצע לו תפקיד מנהלי, אשר הוא מיאן קיבל בבקשתו לשרת ביחידה קרבית. הוא נשלח לקורס מפקדי-כיתות ב"גולני" אשר בו הציגו, ביום ג' בשבט תש"ך (31.1.1960) נפל בקרבת ייד תל-קצר - זו טבילה-האש הראשונה שלו - על אחת הגבעות הנשקפות לעבר עמק-הירדן, אשר בו נולד והוא אליו היה קשור. הובא למנוחת-עלומים בשורת-הנופלים בבית-הקרבות בדגניה ב'. בתוך שאר דברי-ההספד שנשא על קברו יושב-ראש הכנסת, קדיש לו, אמר: "על האדמה הזאת נולדה, עליה הגנת ובה אתה נקבע". ספר לזכרו, הכול בין השאר דברים מעזבונו, הופיע בשנת תשכ"א. במלאת שנה לנפלו הוקמה ספרייה על-שםו בבית-הספר למסחר ולשפות בחיפה "bumelha" ולווח-שייש נקבע בכניסה לאולם-התרבויות שם. כן נוסדה ספרייה על-שם חנן בחוץ-לאرض (בсан-חוזה אשר בקוסטה-ריקה) בבית-הספר העברי על-שםו של פרופ' וייצמן. הוריו תרמו גיבוע לקבוצת המנכחת בצדREL (משחק אהוב עליו) במסגרת התחרות הארץ מטעם "אגד" בכל סגניפיו.

"יהי זכרו ברוך"

מורשת גדור "ברק" (12)

גדור 12 הוקם ביחד עם החטיבה כולה. תרומתו במלחמות העצמאות, במסגרת תוכנית ד' לוחמי גדור ברק השתלטו על עמק הירדן (עמח, קיבוץ גשר) וכן סג'רה ומורדות הר התבור.

שבוע הראשון לאחר הכרזת המדינה ניהלה החטיבה ועימה גדור 12 את הקרבות הקשים ביותר שידעה החטיבה מעודה נגד האויב הסורי. לוחמי הגדור ניהלו קרבות קשים לבלימת צבא קאoking'. זו הייתה מערכת קשה ומלאת אבדות. בלילה בין ה-9 ל-10 ב-1948 כבשו כוחות ברק את כפר סבת (שדה אילון ביום) אך נאלצו לנוטש אותה בשל התקפות קשות של צבא ההצלה של קאoking'. במבצע "קדש" נטו גדור 12 חלק במבצע "הר געש"- פועלות תגמול גדולות כנגד המצריים באזור הסבחה ואדי סירן בנובמבר 1955. במבצע זה כבשו גם את ואדי סירן. הגדור כבש גם את מוצב 29 במהלך כיבוש צומת רפיח ונשלח לכיבוש מוצב 27 שנכבש ללא קרב. במבצע זה איבד הגדור 3 חיילים ונפצעו 48 חיילים.

במלחמת ששת הימים השתתף גדור ברק באחד הקרבות הידועים ביותר- כיבוש תל פאחר. הקרב לא התנהל כמו תוכנן ומפקדי הכוח נאלצו לשנות את תוכנית הקרב. כיבוש תל פאחר היה קרב קשה ועקב מדם שבמהלכו נהרגו ונפגו כמעט כל קודקודי הכוח הלוחם. הקרב הוכרע בסופו של דבר בזכות אומץ ליבם והדבקות במשימה של מפקדי המשנה- סמלים, מכ"ים ולוחמים פשוטים- שניים מהם הם טוראי דוד שירזי וטוראי אפרים יצחקין אשר קיבלו צל"ש מהרמטכ"ל על אומץ ליבם במערכה על תל פאחר.

בתוקפת מלחמת לבנון חילו גולני וכן גדור 12 השתתפו בתהיליך הפינוי של צה"ל מדרום לבנון.

בליל ה-8 בדצמבר 1988 השתתף גדור ברק במבצע כחול וחום. היה זה מבצע משולב בעומק שטח לבנון שבו נטו חלק כוח של גדור 12 שבראשם המג"ד אמר מיל-טל וכוח של שייטת 13. מטרת המבצע הייתה חיסול בסיסי מחבלים בעומק דרום לבנון.

כוחו של אמר מי- טל מגדור 12 נתקל במחבלים, אמר נפגע תחילה ומאותר יותר נפטר מפצעיו. נפילתו של אמר גרמה לניתוק קשר בין הכוחות ובסיום המבצע היה צורך בחילוץ כוח שנשאר בשטח וסופה של דבר הגיע בטחה לשטח ישראל.

מאז ועד היום עוסק הגדור בפעולות שוטפת (למעט אימונים), ביוזה ושומרון, אזור חבל עזה ובהגנה על יישובי הצפון.

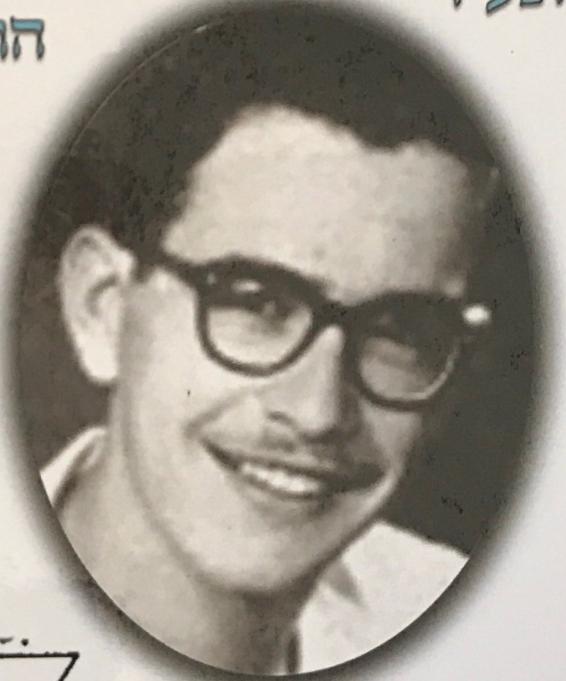
"ברוק ברק ותפיכם שלח חץ ותהמם"

נוסד תרע"ג 1913
בית הספר הריאלי העברי בחיפה

למד בביית הספר
הריאלי בחיפה

חנן נולד בדגניה ב'

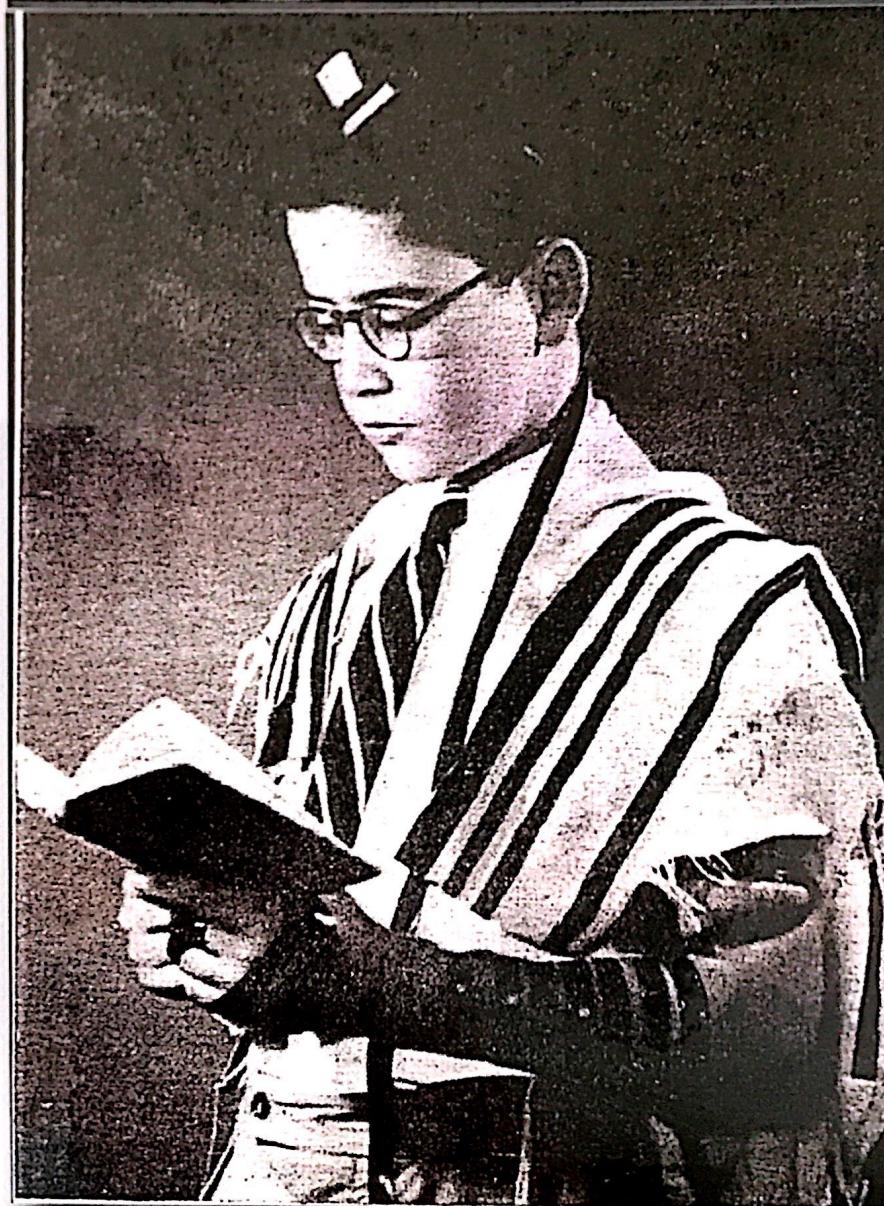
חנן היה חבר בתנועת
"השומר-הצעיר"

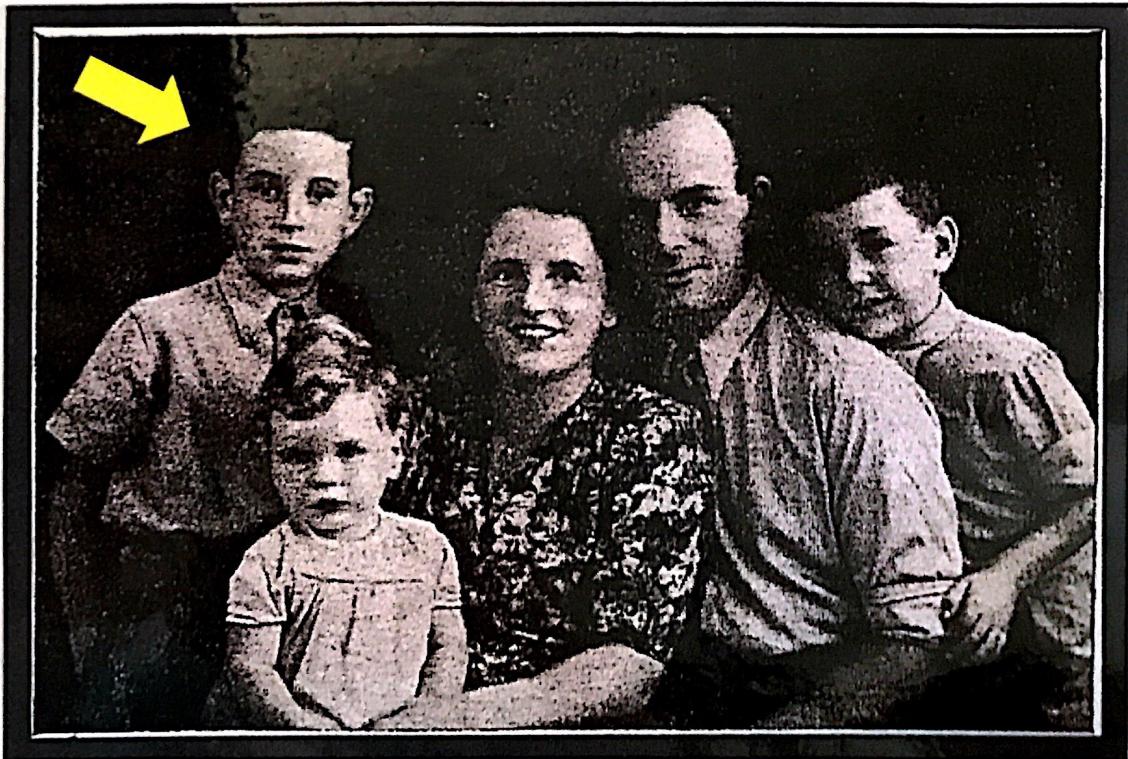
HAIFA חיפה

בחיותו בן שנה
עקרו הוריו לchiafa

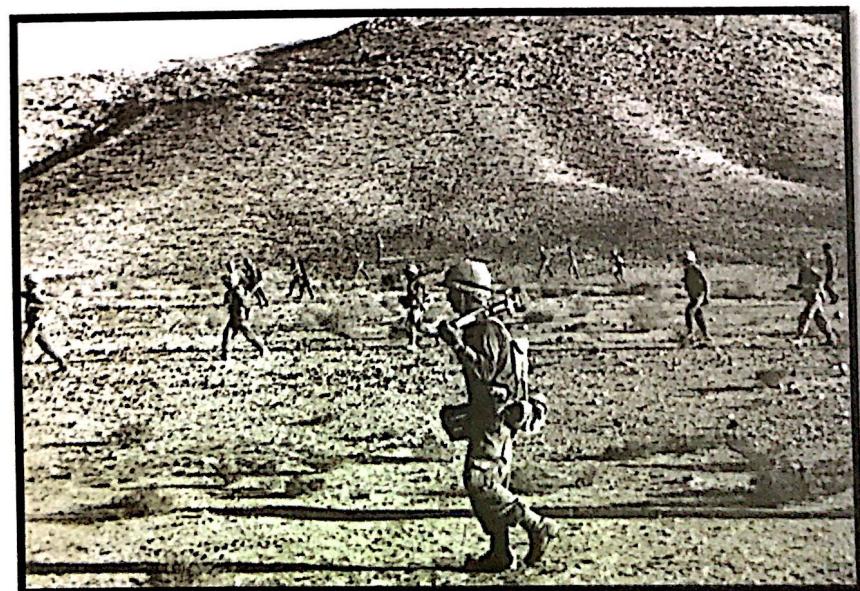
תמונות ילדותו ובגרותו של חנן

המשך תמונות

אימונים

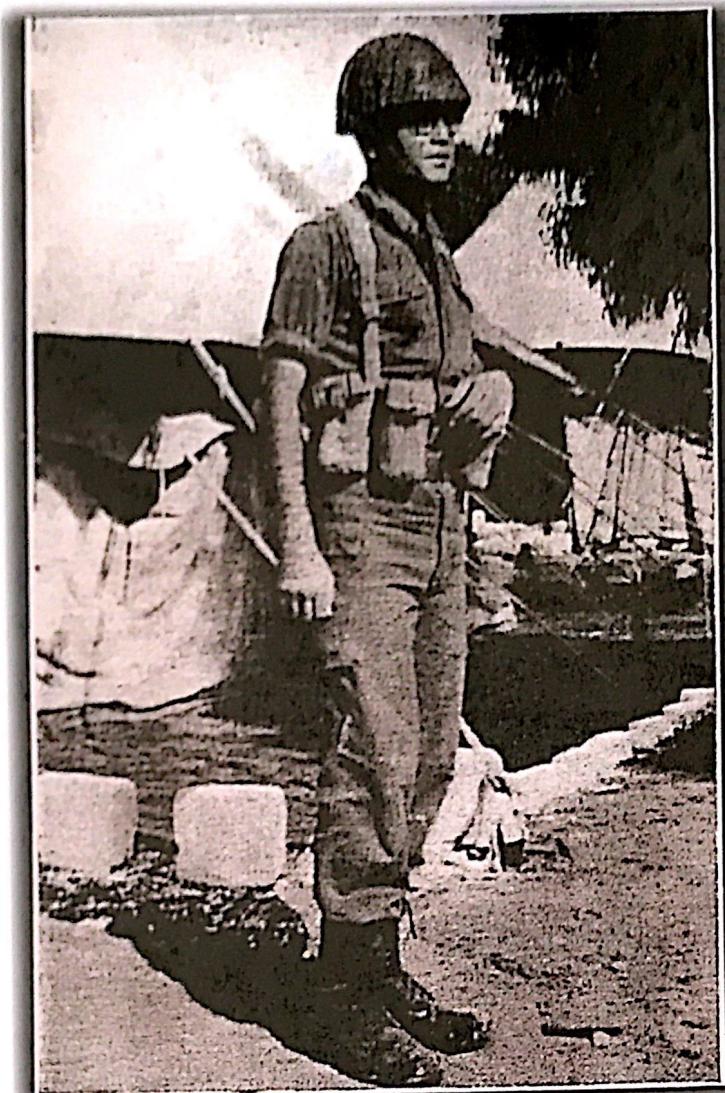

תמונה משירותו הצבאי

חן באימון כמדריך כיתה

המשר תМОנות צבא

מכתב להוריין

דבר. הן הבטחתך לכם פעם בפומבי להסביריכם נחת!
ואשר לך, זיסחה, הרוי אם אבא כתב מה שכותב, ואת לא הכחשת זאת.
מה לך כי נזעקת? מה יש, זיסחה'לי? קשה לשמוע את האמת? אבל אין
דבר, יהיה טוב ותמשיכי בכך, כה לחי! המשיכי את שלשות בניו בנ"שлом.
כפי שאתה עושה זאת עד כה!

ואחרון אחרון, אבא. (אם אכן אתה כותב תמיד הראשון וייתר מהן,
זהו גורלנו הגברי לחתן זכות קדימה). התפלאתך שמצוות לנוχון לציין
את ראש השנה האורחות, אפילו עשית זאת מתווך בדיוחות הדעת. אני יודע
את דעתך על ה"סנוגרים", שפט בשוב מסביב ליום זה. לכן כדאי לנו
להתרחק אפילו מלצין אותו, שומר נפשו ירחק מזאת, מה לנו ולגטע זר זה?
געגועיך למסלולי הריצה, שאנו עוברים... ניחא, וכי מפריע לך מי
שהוא בnidoun זה? לכן, אם מוצא הדבר חן בעיניך, פעל בהתאם לכך!
ובפרט, כשהאתה יכול לעשות זאת בלי סרה העודף (החגור הוא דבר כמעט
מיותר). בחופשתי הבאה (עוד 13 יום) הנני להדריך וליעץ, אלא שלא
אוכל לדבר עם המדים בדבר, שאתם "תחליפו" אותו. אין בצבא משטר
נון לדיבור על "דיבורים" ו"פניות".

אין לי שום דבר מה לספר, לו אפילו היה (ואולי יש?), הרוי אתם
בעצמכם מבקשים לדבר ולספר פחות... אני רק עסוק בספרית השעות,
שנותרו עד לחופשתי. ועוד אז הנני לוקח את הדברים ברצינות, כפי שאתה
רוזח בזאת, אל דאגה! יהיה טוב! מדוע חושב אתה להפסיק את העבודה
ב"לחבריםינו"? הרוי יודע אני, כי אתה די אוהב את העתון, וננהנה ממנו, או
מדוע? חשבתי דוקא כי לאחר ש"אתמקם" קצת, אחדש את מדור התשבץ.
כבר התחלתי במשהו, אלא שאין שעות פניות לרשותי. זה דוקא די יפה,
כשכל חברה: אביה'זוי, אביה'חנן ואביה'רבקה ולאחרונה גם אחיה'משה.
כשאת החוברת מסיים גם חנן בנ"שлом בתשבץ. חבל רק שעדיין לא מצאת
מקום... להזכיר גם את אמא, ואו היה כיבוש החוברת על ידי בנ"שлом
שלם ומוחלת...

הנני לסיים בד"ש חממות ונשיקות רוחחות (זהו מכוונות...).

חנן

ג. ב. חודה بعد הפנס וחומר הקראיה, זה נהדר!

המשדר מכתביין

מכתב לנער

יום ששי, כ"ב באולול, תשייס. 25.9.1955.

למשה היקר והחביב, שלום רב!

היום יומן ו'. רק לפני רבע שעה קיבלנו את השי לחיל ובחוכו — להפתעתנו ולשמחהנו — מצאנו איש מכתב MILF או מנער. בגורלי עלה מכתבך החמוד והמלבב.

אולי, חמודי, קשה יהיה לך להבין כמה חשוב מכתב כזה לחיל בחטיבת קרבית לוחמת כמוני. אני תקווה, כי בבוא העת, כשהם תורך יגיע למלא את חובתך למולדתנו, תבין את מלא הערך והמשמעות של הדבר הזה.

מכבתך הוכיה לי, כי אזרחי המדינה עם ילדי ישראל בראשם אהובים את החיילים ומתפללים לשולם. ואנו גאים בהם, האורחים, כמו שאתם גאים בנו, החיילים.

אני נמצא בחטיבת קרבית לוחמת ואני ממש שומרים בשבייכם ובשביל כל העם על מולדתנו ומגיניהם עלייה. אוכל גם לספר לך, כי עושים לנו כל מה שהוא עושים מתוך שמחה ואהבה כייא לחיל עברי.

אני מודה לך מאוד על מכתבך הנאה ומאתחל לך שנה טובה ופוריה בלימודים ובכל אשר תפנה. עלה והצלחה!

הייה ברוך!

חנן בונישלום

13.11.58

אני יושב כעת באולם השק"ם, המלא שירות טירונים עלוביים, הרעש כביר — — אני מגצל את הזמן כדי לכתוב לך. אנחנו עוד בקהלת ועוד יהיה כאן כמה ימים. — — רוב הזמן במחשבה מוקדש, כמובן, לך והגעושים (אם כי עברו רק 3 ימים) עוד מרעים את מצב הרוח. בן חמד! אני מתגעגע ומתגעגע "חזק". מה יהיה אם לא אראה אותך כמה שבועות? — איןני יודע, יכול להיות כי אשתגע כליל!

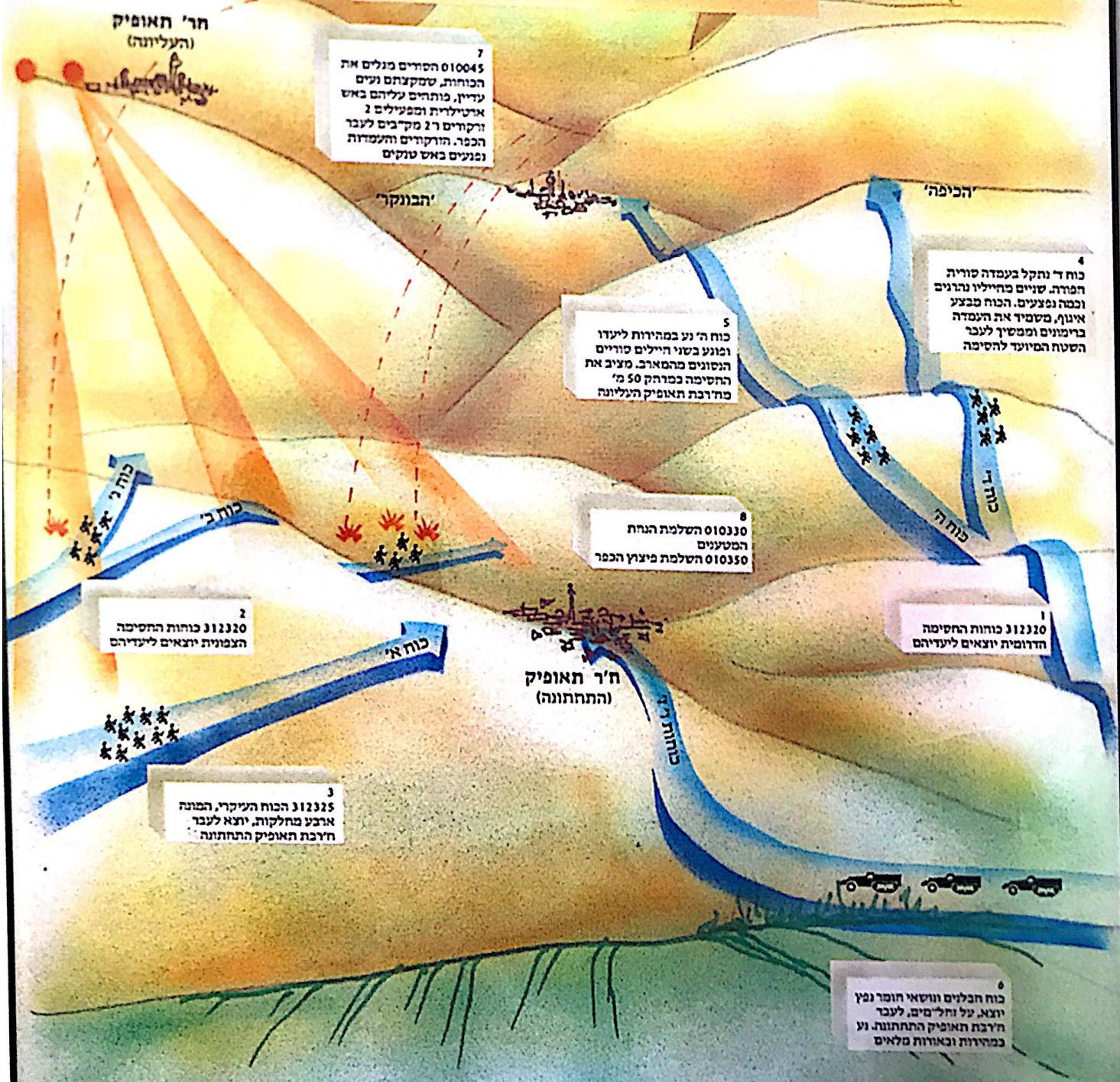
ה"חברה" פה די טובים ומחילה. להתגבש חברה אחת. אם כתבת לך אתמול, שאין הרגשה של צבא, הרי היום כבר אבדנו את סדר הימים, כבר שכחנו מתי... התגייסנו, מתאמנים ובעיקר רצים. וממש מרגשים כי אנו בצבא. — —

מפת המבצע

מבצע "חרגול"

ליל 31 בינוואר / 1 בפברואר 1960

פעולה תואופיק, או בשם המבצע – מבצע "חרגול", בלילה ה-1 בפברואר 1960 הייתה פעלת הנגמול הראשונה של להומן גולני לאחדר מבצע "קדש". היהה זו פשיטה לילית מוצלחת על המוצב הتسويי בח'ריבת תאופיק' א'תח'ריה. היה מטה כל המאפיינים של פשיטה: תכנון מדויק, תוכנית כוחות ומשימות, תדריך למפקדי המשונן והלוחמים, הפעלת חס"ר מושם ממשי וכוחו ראשי במאיצ' עיקרי, ביבוש ופיצוץ של בתים הכהר והמווכב, ולבסוף "ויתוך מען" וחורחה לבסיס. הפעולה בוצעה היבט ובמהירות, ע"פ התוכנית, תרמה לטיפוח נאותה-יהヂה ר'שמה את גולני על המפה" כחטיבה קרובה מועלה.

המבצע בו השתתף ונפל חנן ב-שלום זיל

מבצע "חרגול" – פעלת תאופיק (1 בפברואר 1960)
רמת הלחימה שהפגינה חטיבה גולני במבצע "קדש" (נובמבר 1956),
מבצע בו היו לחטיבה 14 חללים ו-111 פצועים; רמת המשמעת,
הإيمان וחמוראל, שטicho בשנים שלאחר מבצע "קדש" מפקדי
החטיבה בנימין ג'בל (1957–1956), אהרון דורון (1957–1958)
ואלעד פלד (1958–1960), חבריו ייחדיו, ובסתומו של דבר לאחר מאਮץ
ممושך ופעולות שכנו בכל רמות ההפיקוד בצה"ל הוטלה על חטיבת
גולני פעלת מבצעית גדולה באופן עצמאי. בסוף תקופת שירותו של
המח"ט אלעד פלד הוחלט על ידי המטה"ל לפיקוד צפון לבצע
פעולת-גמול נגד המוצב הסורי בח'ירבת תאופיק-א-יתחטה, מעלה

קיוב תל-קציר בדרום-מזרחה הבנרת, והמשימה הוטלה הפעם על
חטיבת גולני לבדה. לאחר שורה ארוכה של תקריות-אש רצופות,
шибמו הסורים באוזר המפורז בגזרת האון-טל-קציר, החליטה הדרג
המודיעני להגיב בפעולה צבאית ישירה, שמטרתה הייתה בתי הכפר של
תאופיק התחטונה, כפר אשר שימש בסיס לפעולות המיקוש, הירוי
והחרודה מצד הסורים בגזרת תל-קציר. מבצע "חרגול" (פעולת
תאופיק) נקבע לליל 31 בינוואר – 1 בפברואר 1960.

הכוונה העיקרי במבצע "חרגול" מונה ארבע מחלקות (3 מחלקות של
פלוגת המ"כים בפיקוד סרן יהודה אשנפולד-גולן, ומחלקה מהסידת
בפיקוד סגן דיגלי) – לביבוש הכפר, כוח חבליים גושאי חומר-gneiss על
וחיל"מים בפיקוד הסמה"ט שלמה להט (צ"ען) וכוחות חסימה

בפיקודם של רס"ן יוסף קסטל, סגן אווי בהן וסגן אמיר דורורי; כמו כן
השתתפו כוחות-משנה של מחלקות טנקים, סוללות תותחים, כוח
סיווע לחבליים וחפ"ק המה"ט, שה坦קים במרזע גיזורת הלחימה.

הכפר תאופיק-א-יתחטה נכבש בקלות יחסית. עמדות הסורים פוצצו
ונחרשו, אך הסורים האירו את שיטה הפוגעה עם שני זוקרים, ליד
תאופיק-א-פוקא, ופתחו באש מקלעים בבדים וארטילריה על הכוחות
התוקפים ועל קיבוץ תל-קציר. הארטילריה של צה"ל השיבה בהפגנה
בבדה על ח'ירבת תאופיק-א-פוקא (תאופיק העליונה) ומוצבים

סודים אחרים, ובחיפוי אש התותחים והטוקים של צה"ל נסגרו
יחסיות גולני לאחר ביצוע משימותיהם. בשעה 3.00 לפנות בוקר, אוור
ליום 1 בפברואר, הושלמה הנחת המטענים, ובתי הכפר בתאופיק
התחטונה נהרסו. בפעולה נפלו 3 חיילי גולני ו-17 נפצעו. סגן אמיר
דורורי קיבל צל"ש. הסורים הודיעו על 9 הרוגים ו-15 פצועים.

כלפלדים

דברי הספר

(ליד הקבר הפתוח)

א

כאשר הכנסנו את הילדים למקלטים, התעורר הד החזיות של מלחמת הקוממיות. אך נכנסנו לתעלות ולהפירות, הפעם כאורחים מתחשי מקלט ולא כלוחמים. מוזרה הייתה התהושה של ידים ללא רובה.

איהם מתחולל קרב שלנו, אך אין זה הפעם קרב שלי אני, באשר הפעם חיללים הם הלוחמים בשדות תל-קציר, בו בזמן ברחבי המדינה ישנים אורחים את שנותם השלווה.

גבעת "תל Kasir", משלט האויב, ממנו המטיר אש וחרבן על עמק הירדן — מדרגותיה השוממים היו לשדות ומטעים ירוקים של "תל קציר" היהודי, שאמרה לאויב: עד כאן! ואף שעל מערבה.

התפוצצות החרידו את העמק, חיללים אלמוניים לוחמים על כל שעל אדמת ישראל. ואחרי הרעש — דממה.

שוב נחנו נצחון במחיר חיי גיבורים. מדינת ישראל צהלה ושמחה ובקרבנו — יגון!

נאם הגורל העור הוליך את הבן היקר, שנולד על אדמה זו, לשפוך עליה את דמו?

האם נגור עליו שעל שלום המולדת יתן את נפשו, הטוב והיפה, כלל השלמות? אבל כבד נסוך על כפרנו!

בין הגיבורים האלמוניים הפעם חן!

על אדמה זו נולדה, על אדמה זו בגבורה נפלת, ובאדמה זו הנק מוצא את מנוחתך.

קדיש לו

נפרדים

מידייניך ישראאל

או מילא**ת** בפי**ת** את שברת **ת**
ת 434931 **ת** דצ**ת** ב**ת**. עתל**ת**ם **ת**
עתק**ת** בתerb לתיד תתל**ת**. קתל**ת**ר בתם
ת שתבת גתשת (31.1.1960)
מתכתשתל**ת** יתרתא**ת** פתכתa התגתזת לתישתרתא**ת** ותהתותמת
התלתבתרת יתשתאו דתמתיד**ת** בתאתו**ת** ותהתדתבתה אתז שתר
ת דתבת אתשת נתק**ת** בתהתגתזת התבותלתזת ותמתרתכת
ת עתל**ת** דתרותדת ותעתמתאות
/2.3 - 10/ |
רתאת שת התכתמתשתל**ת**

כותרבים לזכרון

ללא מילים. קמץ במלים היה חננייק שלי, לא מרבלה לרבר ולהגידו אז אשר רחש לבן. לי לא היה כל צורך במלים, כה חיטב הבונתי, הבנו שניינו איש את דעותנו.

ביום האם מידי שנה בשנה היה מופיע בפני איבור האמתות בריקוד, אולם גם רבקה'לי הייתה מופיעה בריקוד. לא תמיד חוטיעו שניהם באותו מקום. שניהם היו מגישים לי כרטיסי הזמנה, שניהם היו דורשים, כי אהוה בחופעתם. וכשהייתי טוענת: הן מאות רבות של אהות נוכחות באולם ואתם אפילו לא תרגישו בי, היה חננייק מזרז ואומר: אמא, תהיינה אפילו אלפיים, אני רק למונך הנני רוקד! לא הייתה זריכת לנצל את העמבה'ן ולשאלו: חננייל, בחיי אמא? כי ידעתו ותרגשתו גם בלי זאת, שמעתוי בקהל המשי והעדין, שרוצה הוא בכך בכל לבו.

גם אני רצית זאת בכל לב, כי אחד היה לבנו... הוא בלו היה חתיכת לב שלי, כל שנוחיו המעות פעמו לבבותינו בקבב אחד. במצעדיו המחולות ברוחבות העיר אלפיים הם המחוללים, רבותם הם הזופים. וללא כל חיפוש גילינו זה את זו, לנוכח נזחים אזכור את חיזקו שלוח אלי, רק אלי!

אזכורה אותו פעוט, אולי בן 4 רצה מה שהוא, ואני סרבתי ואמרתי, כי עלי עכשו ללקת מקום שהוא. וכשהוא צמד בתוקף על שלו, פניו אליו ואמרתי בכעס. מעוזה: מה אתה חושב לך, אני לא בן-אדם? והוא: לא! ובכלל בוכים: איזא-א-אמ-אי! חשבת אני, כי אותו ילך בן הארבע היטיב לסתם ולסגן מה שהרגינש עד יומו האחרון ביהתו אלי. הוא ראה בעיזור זה שאמא שמו הרבה יותר מהדרגה של "בן-אדם". אכן, פעמים רבות הרגשתי את הערכתו זו אלי.

בכחות על-אנושים היה עלי להחاضק ולא להראות לו אותן חיבה יתרה על פני עוזי ורבקה'לי. הן את שלושתם אוחב, אולם הם ברגישותם היתרה היו מקנתרים ואומרים: את עם "חננייק שלך", לא יכולתי להכחיש, הרגלנו אותם וחיכנו שלא לשקר... שניינו החלפנו מבטים והתיחסנו, אכן גודע הדבר!

וכל זאת עבר, חלף ונגנו חלום כה יפה וככה מתוק. מתחוקות היו תשעים עשרה וחצי השנים. מהו הרבר המתוק בעולם, שאוכל לדמות למתיקות הימים הללו?

אזכור��ע אחד ממכתבי אלי בתקופה אימונים קשים ומעויפות. כתבתי לו: ילדי, לו היה הרבר תלוי באמותות, הי' פוסקות המלחמות בעולם, לא היו צריכים חילים וצבאות. מה געשה ואין הרבר תלוי בנו? לבן חזק ואמא, תהית חיל טוב! וחננייק שלי שמע בקהל, היה חיל טוב ומצעין עד רגעיו האחרונים.

אני מאחלת לשום אם בכל העולם שבר כשברי. מה עוד איום מלחת אבל על בנ-פادر כזה? על ילד מוצלח וגאה כזה? גאה אני בחננייק שלי, בכל רגע מרגע חייו, גאה אני במותו המפואר. באומה התשוקה שהשתוקת אליו בחיהו, באותו העונג, הקשבתי לדברי תחילת ותשבחות עליו מפי כל מכיריו וחבריו. משתוקקת אני לכבוד הגדול להיות האם השכולה האחידונה במדינת ישראל.

המלשך

נוסף לספר ומשום מה אני נרתעת, היה לוחש בקול אבاهי: «נו באמת, מאmillion, מהך מתבבושים?», ואני השתכנעתי. הרגשתי שאת הדברים שאומר לא ידע איש בלבד, וסחתי לפניך את אשר הסתרתי. כמה התגאהתי בכך. כמה הייתה מאושרת, כאשר היינו מהלכים יהדיו ברחוב; כמה חפצתי שידעו כולם, שהבחור החמוד בעל המשקפים הוא אחוי, עצמי וברשי. אך הגורל רצה אחרת וגרם לכך, שלא תריבינה פעמים, בהם ניראה ביהר.

חנן'יק, איינני מאמין ולא אאמין שאינך חי, ואם מכנים אותו מת, אין זה מכוון אליו. אתה ודאי רואה אותנו ושמע אותנו, הלא כן? ובכן, הא לך מתנת יום-הולדת — עשרים ורדים אדומים; עשרים — במלואת לך היום עשרים אביבים, ואדומים — כדמות אשר ניגר לפני מלחית השנה על הרי הגולן.

כאשר נשקתי לך במווצאי שבת, 30.1.60, את הנשיקה האחרונה, ודאי לא תארת לעצמך, כשם שלא תארתי גם אני, שזו הפרידה של שניינו לנצח. לא משומ שפהחת מפני מהשבה פָּן ההרג, אלא משומ שהיה כה טוב, ולא האמונה שאיך-פעם תגרום צער וככאב להוריינו, כאתו צער וככאב איוםים. שבלוי שום כוונה גרמת. הבטחת להביא לי לשבת 6.2.60 מתנת יום-הולדת. הבאת לי אותה ארבעה ימים קודם. ומתנתך זו לא משה מעיני עד היום. בכל רגע ורגע בו אני שוקעת במחשבות, תוך כדי ברוסום העפרון, או קודם שאני נרדמת בלילות. או בערב שבת, כשהאני עומדת ליד החלון ותורה אחר החיללים השבים לביהם. צפה ועולה נגד עיני מותנתך בדמות ארוץ: חיבת עץ ועליה דגל הלאום, תיבה מסתורית שננטלה מעמי את אחוי, את העלם התוסס, והטמינה אותו במעמקי האדמה. עת הובילוך מעירך, מchiefa, למקום הולדתך בדגניה ב', הסתכלתי במשך שעתיים באותו תיבת שעליה רשום היה «חנן בן-שלום». שפשתתי עיני ופקתין, ושוב אותה כחובת מרצתך לנגד עיני. לא, יקירי! בשביili איןך זה השוכב באותו תיבת עיני ועינוי עצומות. בשביili אתה תמיד חנן'יק, בעל העינים החומות והחיכניות, בעל השינויים הצהורות הנגלוות תמיד, כי הן תמיד חייכת. אליו תמיד חייכת, ותמיד תחיך.